

Prieteșugul câinesc

Ivan Andreievici Krâlov

Sub fereastră la bucătărie,
Roșca și cu Tarca la soare se culcase,
Măcar că după datorie
Ei nu trebuia să lase
Poarta făr' de păzitor.
Dar fiindcă atuncea se săturase,
Și era politicoși cu oricare trecător,
Ziua nu iubea să hămăiască,
Iar noaptea să nu se odihnească.
Deci începu între dânsii să judece, să vorbească
De unirea cea frătească...
De soarta lor cea câinească
Și, în sfârșit, de prieteșug.
„Ah! ce este mai plăcut – au zis Tarca suspinând –
Decât doi prieteni buni și fără de vicleșug?
Căci a lor inimi legate delaolaltă fiind,
Și apoi fieștecare vrând mai fraged să se poarte,
Făr' de al său drag consoțiu nici să mănânce nu poate,
Și la nevoi stă cu pieptul și pentru dânsul se bate.
Iar dacă măhnit îl vede măcar numai o minută,
În ochi dulce i se uită,
Și nici că se alinează
Până când nu-i ușurează
Soarta ce îl împilează!
O aşa fel de unire de-am avea noi amândoi,
Atunci, Roșcuță amate, pentru noi,
S-ar părea că trece timpul repede și făr' de veste...”
La aceste Roșca răspunse oftând:
„Și greu îți pare că este?
Dacă noi la un stăpân ne aflăm servind,
Și tot de un neam fiind,
Să facem, amată Tarcă, un prieteșug vestit,
Căci mă aflu prea măhnit
Văzând că o zi nu trece ca să nu ne clănțenim.
Și nu avem pentru ce, stăpânul să ne trăiască,
Ca tot aşa să ne hrânească
Și să ne proteguiască,
Iar noi prieteni să fim;
Măcar că de când îi lumea prieteșugul câinesc
Este ca cel omenesc...”
Atunci Tarca strigă:
„Noi însă să fim spre pilda oamenilor pe pământ,
Și dă-mi laba!” „Na-ți-o, frate!” Deci îndată apucând

POEZII ONLINE

Unul pe altul să strângă,
Se săruta cu dulceață
Și se ținea strâns în brațe,
Neștiind de bucurie ce nume să-și potrivească.
Orest al meu! O, Pilade! Începu să se numească,
De-acum dintre noi lipsească zavistea, pizmuirea...

Dar atunci, din nenorocire,
Bucătarul aruncără
Un ciolan din cuhne-afară,
După care cu iuțeală amicii sar, se aruncă,
Și iată că de la dânsul la scărmănat se apucă
Pilad cu Orest al nostru, încât flopii le mergea,
Și de urechi făr' de milă se trăgea,
Amiciția lor uită între ei alcătuită,
Încât sărind bucătarul cu ciomagul i-au stâlcit,
Pân' ce i-au despărțit.

Și prieteșugul nostru întocmai aşa se strică,
Din pricina de nimică,
Mai ales când doi amici au să-mpartă un folos,
De preț măcar cât un os.